

„Ma még csak tükörben homályosan látunk.” 1 Kor. 13

2017. október 24-26 között voltunk együtt mintegy harmincan a tahitótfalusi „Szív Lelkiségi Központban” egy – félévente ismétlődő már hagyományos - őszi lelki gyakorlaton. A találkozást Tegzes Katalin segítőnővér, az évek óta megtapasztalt gonddal, szakmai hozzáértéssel és szeretettel készítette elő, majd vezette végig.

A környezet, szép, nagy kertben nemes egyszerűséggel kialakított épület, saját kápolnával, az egyszemélyes-fürdőszobás elhelyezés, a vendéglátás, a festői Duna-kanyar, kiváló körülményeket jelentett az elmélyüléshez. A harminc résztvevő mintegy fele, évek óta visszavisszatérő látogatója Tegzes Kató nővér csodálatos lelkiprogramjának. A jó az, mindig jönnek újak – az ország minden szegletéből, akik valamilyen módon tudomást szereztek lelki gyakorlatról.

Nehéz az élményeket szavakkal leírni.

„Felemelő?”, „megnyugtató?”, „a lelket megérintő?”, - a szeretet jegyében egymást megértő, egymásra kölcsönösen figyelő, Istent kereső emberek találkozása?

Mindez igaz, a lényegét még sem lehet elmondani. Legfeljebb azt a tiszta örömet, a hitbéli megerősödést, amelyet mindannyian éreztünk. Szinte minden résztvevő a személyesen megélt gyászat hozta el, és megtapasztaltuk az együttérzést, a megértést, a segítő szándékot.

A „lelki napok” közös foglalkozásai ezúttal Szent Pál, Szeretet-himnuszához kötődtek. A közösen meghallgatott rövid, gondolatébresztő, előadások után ki-ki a maga szobájában „elcsendesedve” foglalkozott a témával - majd saját, egyénileg megélt tapasztalatait, élethelyzetét beszélte el a kisebb, csoportos foglalkozásokon. Ezekben az volt érdekes és tanulságos, hogy mennyire más-más körülmények közül jöttünk, mennyire különböző személyes sorsokat hozunk ide, milyen napi (munkahelyi- és egyéb) gondokkal küzdünk.

Csak ízelítőül néhány kérdés, amelyre az bevezető előadások nyomán kerestük a válaszokat:
„Felismerted-e életed törékeny, múlékony valóságát?”
„Mennyit és hogyan törődsz azzal, hogy a valóságos Istent megtapasztaljad?”
„A Szent Pál által megfogalmazott szeretet emberileg megvalósítható-e?”

A reggeli közös szentmisék – de legfőképp a második estén immár hagyományos, gitárzenével kísért, közös gyertyafényes Szentségimádás, a közös éneklések és az esti „tracsi” – egyaránt felejthetlenné tették az együtt töltött időt.

Minden alkalommal egy-egy központi gondolat jegyében szerveződik a program. Ezúttal a „reménység” volt az a fogalom, amelyet az ízléssel megvalósított teremdzsítés, (egy vitorlánhajó, amely számára a „világító tornyot” a Szentégimádás alatt az Oltáriszentség szimbolizálta.) Végezetül – emlékül valamennyien kaptunk egy-egy kis zöld papírhorgonyt, amely az együtt megélt élményekre, Jézusban való stabil lehorgonyzást, reménységünk megerősítésére emlékeztet majd.

Nagyon a szívünkbe zártuk Erika nővért, aki először vett részt a programon – mint a csoportos foglalkozások egyik vezetője, Kató nővér segítőjeként - .
Fiatal kora ellenére nagy tapasztalatról, humorérzékről és az idősebbek iránti empátiáról tett tanúságot.

Összegezve: csodálatos napokat éltünk meg Tahiban, és – gondolom – mindannyiunk számára új erőt, lelki feltöltődést, élményt jelentett a részvétel. Már most tervezzük, hogy tavasszal újra elmegyünk!!!

Pörtl Ágnes és Polgár Ildikó, Budapest

